

12. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení – Job 38,1.8-11

Zde se má tříštit bujnost tvých vln.

Čtení z knihy Job.

Hospodin odpověděl Jobovi z (hlubin) bouře a řekl: „Kdo zahrabil moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lůna, když jsem je oblékl mraky jak šatem, temnotou (přikryl) jak plénkami, když jsem pro ně vylámal hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dále, zde se má tříštit bujnost tvých vln.“

Mezizpěv – Žl 107,23-24.25-26.28-29.30-31

Oslavujte Hospodina, neboť jeho milosrdenství trvá navěky.

Nebo: *Aleluja.*

Pustili se po lodích na moře,
sháněli obchody po širých vodách.
Viděli Hospodinova díla
a na širém moři jeho divy.

Rozkázal a vyvolal bouřlivý vítr,
který do výše vzdouval vlny.
Stoupali až k nebi, sestupovali do propastí,
jejich duše se třásla v nebezpečí.

Tu volali ve své tísní k Hospodinu
a on je z jejich úzkostí vysvobodil.
Uklidnil bouři v tichý vánek,
a utišily se mořské vlny.

Radovali se, že se uklidnily,
a dovedl je do vytouženého přístavu.
Ať chválí Hospodina za jeho milosrdenství,
za jeho divy k dobru lidí.

2. čtení – 2 Kor 5,14-17

Nové nastoupilo.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden umřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých. Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek, teď už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo.

Zpěv před evangeliem – Lk 7,16

Aleluja. Veliký prorok povstal mezi námi, Bůh navštívil svůj lid.
Aleluja.

Evangelium – Mk 4,35-41

Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře.

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jednoho dne večer vybídl Ježíš své učedníky: „Přeplavme se na druhý břeh!“ Rozpustili tedy zástup a vzali (Ježíše) s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď, a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Bud' zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho. Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali se mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“